

DANIELLE STEEL
ROYAL

DANIELLE STEEL

ROYAL

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Royal*

Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, in 2020

Copyright © 2020 by Danielle Steel

All rights reserved

Cover images: woman © *Jeff Cottenden*

Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation

© by F. Nagy Piroska, 2023

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2023

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Szeretett gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.*

*Soha ne adjátok fel az álmaitokat,
legyetek hálásak, amiért azok vagytok,
akik vagytok, és amivé válhattok.
Ne érzétek be kevesebbel,
mint amit megérdemeltek.*

*Ne adjátok fel! Éljetek merészen!
Maradjatok hűek önmagatokhoz!
És mindig legyetek tudatában,
hogy mennyire szeretlek benneteket,
s hogy nekem mindennél többet jelentetek!
Mami/d. s.*

Első fejezet

A német Luftwaffe 1943 júniusában már három esztendeje bombázta módszeresen az angol városokat és vidéket. A britek elleni támadás 1940. szeptember 7-én, London heves bombázásával vette kezdetét, amely hatalmas pusztítást végzett előbb az East Enden, azután a West Enden, a Sohóban, a Piccadillyn – lényegében London minden zugában. Súlyos károkat szenvedtek a külvárosi negyedek is. A Buckingham-palota szeptember 13-án, hat nappal a mindennapos légitámadások beindulása után került a bombázók célkeresztjébe. Az első bomba a belső udvarban ért földet, a második bezúzta az üvegtetőt, és egy másik lerombolta a palota kápolnáját. A király és a királyné a palotában tartózkodtak.

Nevezetes történelmi helyek váltak sorra a német bombázó repülőgépek célpontjaivá. A Parlament, a Whitehall, a National Gallery, a Marble Arch, számos park, bevásárlóutca, áruházak, a Leicester, a Sloane és a Trafalgar tér. 1940 decembere jóformán minden jelentős emlékmű súlyosan vagy könnyebben megsérült, épületek omlottak össze, a polgári lakosok közül rengetegen megsebesültek, hajléktalanná váltak, vagy életüket veszítették.

Nyolc hónapon keresztül, egészen 1941 májusáig zajlottak az intenzív légitámadások, sőt az ezt követő „nyugalmi időszakban” is mindennaposak maradtak, csak már kevésbé voltak hevesek, mint a korábbi hónapokban. Az addig eltelt két évben a londoniak mindent megtettek, hogy hozzászokjanak az adott körülményekhez: az éjszakákat az óvóhelyeken töltötték, segítettek kiásni a romok alól a szomszédjaikat, önkéntes légóparancsnoknak álltak, és folyamatosan hordták el a sok millió tonnányi törmeléket, hogy járhatóvá tegyék az utcákat. A leomlott házak kövei között gyakran találtak leszakadt végtagokat és holttesteket.

A bombázások első évében tizennyolc további város is célponttá vált. A vidéken Kent, Sussex és Essex súlyos károkat szenvedett. Az évek előrehaladtával a partvidékeket is erőteljes bombatámadások érték. Winston Churchill miniszterelnök és Frigyes király, valamint Anna királyné mindent elkövettek, hogy tartsák a lelket az emberekben, és bátorítsák honfitársaikat, hogy maradjanak erősek. Angliát térdre kényszerítették, de nem győzték le; Anglia nem volt hajlandó vereséget szenvedni. Hitler azt tervezte, hogy lerohanja és megszállja a kitartó légitámadásoktól súlyosan sérült országot, a brit kormány azonban nem engedte, hogy ez megtörténjen. 1943 nyarára az idegek már pattanásig feszültek, és a károk is egyre nagyobb méreteket öltöttek, az angol emberek mégsem adták fel.

A németek kemény harcokat vívtak az orosz fronton is, ami legalább némi lélegzetvételnyi időhöz juttatta az angolokat.

Mint szinte minden éjjel, azon az éjszakán is felvijjogtak a fülsiketítő szirénák. A király, a királyné és a három lányuk együtt levonultak a magánóvóhelyükre, amit a Buckingham-palotában rendeztek be számukra, átalakítva és acélgerendákkal megerősítve a házvezetőnők lakosztályát, a magas ablakokra pedig acélredőnyöket szerelve. Aranyozott székeken és a régensség korából származó kanapén ülhettek egy hatalmas mahagóniasztalnál, a falon fejszék, olajlámpások, elemlámpák függtek, és még egy kis doboz orvosi felszerelés is helyet kapott itt.

A szomszéd helyiség volt a királyi ház és személyzet óvóhelye. A teremben még egy zongorát is elhelyeztek. Mivel azonban a palota személyzetének létszáma meghaladta az ezer főt, mindannyian aligha fértek volna el egy helyiségben, így nekik más óvóhelyet is igénybe kellett venniük. A királyi család mostanra már közel ezerszer várta végig az óvóhelyen a légiriadó lefújását. Amikor a légítámadások elkezdődtek, a két idősebb királyi hercegnő tizenhat, illetve tizenhét éves volt.

Többen is szorgalmazták, hogy a családok küldjék vidékre a gyerekeiket, ahol nagyobb biztonságban lehetnek, de a királyi hercegkisasszonyok Londonban maradtak, hogy folytassák a tanulmányaikat, és a tizennyolcadik évüket betöltve hadimunkát végezzenek. Amikor pedig a bombázás nagyon intenzívvé vált, a szülők egy időre elküldték őket a Windsor-kastélyba. Alexandra hercegnő húszéves korára megtanult teherautót vezetni, és szerelőként is meglepően ügyesnek bizonyult. A tizenkilenc éves Victoria hercegnő egy kórházban

végzett mindenféle kisegítő munkát, ami lehetővé tette, hogy az ápolónők a súlyos sebesültekkel foglalkozzanak.

Húguk, Charlotte, még csak tizennégy éves volt a bombázások kezdetekor, a király és a királyné ezért megbeszélték, hogy elküldik őt Windsorba, vagy Balmoralba, a skóciai kastélyukba. Mivel azonban legfiatalabb lányuk kis termetű és gyenge egészségű volt, a királyné szívesebben tartotta őt otthon. A hercegisasszony kicsi kora óta asztmától szenvedett, ezért a királynő féltette, és maga mellett akarta tudni őt. Még tizenhét éves korában sem engedték, hogy háborús munkát végezzen, mint a nővérei, olyasmit sem, amiket ők csináltak tizenhét évesen. A leomló épületekből és az utcákat elborító törmelékből örökösen szállongó por nagyon rosszat tett a tüdejének. Az asztmája érezhetően súlyosbodott.

A legutóbbi bombatámadást követő napon a királyi pár újra megvitatta Charlotte helyzetét. Jóllehet Viktória királynő ükunokájaként meglehetősen távoli kapcsolatban állt a nagytiszteletű előddel, apró termetét tőle örökölte. Nem tűnt valószínűnek, hogy Charlotte valaha is trónra kerüljön, hiszen két nővére után csak a harmadik helyet foglalta el a trónöröklési sorban. Mérhetetlenül ingerelték a családja és a királyi orvosok által rárótt korlátozások. Az eleven, talpraesett lány nagyszerűen tudott lovagolni, és alacsony termete meg asztmája ellenére nagyon szerette volna hasznossá tenni magát a háborús erőfeszítések közepette, amit a szülei következetesen megtagadtak tőle.

Aznap a szokottnál is sűrűbb volt a por a leve-

gőben. A királyné maga adta be a gyógyszert Charlotte-nak, és éjjel ismét szóba került a szülők között, hogy mi legyen a legfiatalabb lányukkal.

– Ha elküldjük őt vidékre, azzal másokat is arra bátorítunk, hogy ugyanezt tegyék – vetette fel a király, mire a királyné megrázta a fejét. Az elmúlt négy év alatt a kormány sürgetésének eleget téve sok család küldte el a gyerekeit Londonból, ahol a bombázások következtében döbbenetesen sok gyerek vesztette életét. De voltak, akik nem merték elengedni a gyerekeiket, vagy nem tudták volna elviselni a gondolatot, hogy megváljanak tőlük. A szűkös benzinkészletek miatt az utazás bajos volt, egyes szülők évekig nem látták viszont vidékre küldött gyerekeiket. A kormány határozottan ellenezte, hogy a gyerekek az ünnepekre hazamenjenek, attól félve, hogy a szülők többé nem küldik vissza őket. De London és a többi város vitathatatlanul veszélyesebb volt, mint a vidék, ahol a családok megnyitották otthonaikat a gyerekek előtt. Akadtak családok, amelyek több gyereket is befogadtak.

– Nem bízom benne, hogy Charlotte rendesen beszédi a gyógyszereit, ha elküldjük őt itthonról. Te is tudod, mennyire utálja a tespedést, és hogy mindenáron ugyanazt szeretné csinálni, mint a nővérei – mondta a királyné együttérző hangon.

Alexandra, a trón várományosa, tökéletesen megértette anyja aggodalmait, és intette Charlotte-ot, hogy az egészsége érdekében fogadja el a korlátokat. Victoria már kevésbé volt hajlamos az együttérzésre. Ő kezdettől fogva riválisának tekintette a húgát, olykor még meg is vádolta, hogy

csak megjátssza az asztmarohamokat, így bújva ki a háborús munka kötelezettsége alól, holott Charlotte nagyon is vágyott rá, de eltiltották minden ilyesmitől. A két lány gyakran vívott ádáz szócsatát egymással. Victoria a születése napjától kezdve neheztelt Charlotte-ra, és a szüleik kétségbeesésére betolakodóként bánt vele.

– Nem hiszem, hogy nagyobb biztonságban van itt. A gyógyszereivel együtt is gyakoriak a rohamai – mutatott rá a férje, és a királyné tudta, hogy ebben is van igazság.

– Azt sem tudom, kihez küldhetnénk – folytatta Anna királyné elgondolkodva. – Nem akarom egyedül, de még egy nevelőnővel sem Balmoralba küldeni. Túl magányos lenne ott. És az ismeretségi körünkben nem jut eszembe senki, aki több gyereket is befogadna, habár biztosan vannak ilyenek, csak nem tudunk róla. Nyilatkozatot bocsáthatnánk közre, miszerint a legfiatalabb lányunkat elküldtük itthonról, hogy példát mutassunk vele, de rá nézve veszélyes lenne, ha az emberek megtudnák, hogy pontosan hol van.

– Ez kezelhető probléma – felelte a király hal-
kan, és másnap reggel beszélt a dologról Charles Williamsszel, a magántitkárával. Charles megígérte, hogy amennyiben a királyné meggondolja magát és úgy dönt, hogy elengedi a hercegnőt, diszkréten kérdezősködni fog. Tökéletesen megértette a problémát. A hercegnőnek Anglia valamelyik olyan vidékén, amely nem szenved a londoniakhoz hasonlóan heves légítámadásoktól, egy megbízható családnál kell laknia, akik nem árulják el a valódi kilétét.

Charles két hét múlva a király elé tette egy yorkshire-i nemesi kastélyban lakó család nevét. Az idősebb, feddhetetlen hírű arisztokrata házaspárt a magántitkár saját családja ajánlotta, akiknek Charles nem árult el egyetlen részletet sem arról, hogy kit kellene fogadniuk, mindössze annyit mondott, hogy a házigazdáknak száz százaléig megbízhatóknak és diszkrétnek kell lenniük.

– Yorkshire egy békés vidékéről van szó, Felső – mondta a titkár tiszteletteljesen, amikor négy szemközt maradtak –, és mindeddig, mint Felsőged is tudja, vidéken sokkal ritkábbak a légitámadások, még ha Yorkshire-ben előfordult is egy-kettő. A szóban forgó házaspár családja a normann hódítás óta él az ottani hatalmas birtokán, ahol több bérlőnek is vannak kiterjedt gazdaságai.

Pillanatnyi habozás után ismerős történettel folytatta.

– Az első világháború vége óta a család meglehetősen nehéz helyzetben van. Földben ugyan gazdagok, de pénz dolgában szegények. Megküzdöttek azért, hogy a birtokot egyben tartsák, és ne kelljen akár egyetlen részt is eladniuk belőle. Úgy értesültem, hogy a ház rossz állapotban van, azóta még inkább, amióta a fiatal férfiak négy éve elmentek harcolni. A házaspár nagyon kevés segítséggel intézi a ház és a birtok ügyeit. Az aszszony a hatvanas, a gróf a hetvenes éveiben jár, az egyetlen fiuk egyidős Charlotte hercegnővel. Néhány hónap múlva, amikor betölti a tizennyolcat, neki is be kell vonulnia. A háború kezdetekor, hogy eleget tegyenek hazafiúi kötelességüknek, befogadtak egy egyszerű londoni családból származó

fiatal lányt. Azt hiszem, készséggel nyújtának biztonságos menedéket Charlotte hercegnőnek, és talán... – Ismét elbizonytalanodott, és a király értette az okát. – Talán egy praktikus természetű ajándék segítené nekik a birtok vezetésében.

– Természetesen – felelte a király.

– Úgy vélem, a hercegnő ott nagyobb biztonságban lenne – folytatta Charles –, és a belügyminisztérium egy választott névre szóló papírjainak birtokában a házigazda grófon és grófnén kívül senki másnak nem kellene tudnia a valódi kilétéről. Kívánja Felséged, hogy kapcsolatba lépjek velük?

– Előbb beszélnem kell a feleségemmel – válaszolta a király, mire a titkár bólintott. Tudta, hogy a királyné vonakodik elküldeni a lányt, és maga Charlotte hercegnő is élesen tiltakozna ellene. A Buckingham-palotában, a családjá mellett akart maradni, és reménykedett, hogy egy év múlva, amikor tizennyolc éves lesz, majd rá tudja venni a szüleit, engedjék meg, hogy háborús munkát végezessen.

– Talán ha elvihetné magával valamelyik lovát Yorkshire-be, az enyhítené a bánatát. – Charlotte hercegnő rajongott a lovakért, és az asztmája meg a kis termete ellenére kiváló lovas volt. Bármilyen, még a legtüzesebb lovat is meg tudta ülni, és erővel sem lehetett volna távol tartani az istállótól.

– Az csakugyan segíthetne – vélekedett a király, de azt is tudta: Charlotte minden elképzelhető érvet képes lesz felsorakoztatni, hogy ne kelljen elmennie. Londonban akart maradni, és reménykedett, hogy idővel ő is dolgozhat majd, mint a nővérei. Apja azonban tudta, hogy a szakadatlan

bombázás és az egészségi állapota miatt London fokozottan veszélyes hely számára. Két idősebb testvére hasznos munkát végzett, és ez indokolta, hogy továbbra is a fővárosban maradjanak, de ők semmilyen értelemben nem voltak olyan érzékenyek, mint Charlotte.

A király aznap este elmondta a tervet a feleségének, akinek legalább annyi ellenvetése volt, mint amennyire a férje a lányuk részéről számított. Anna királyné valójában nem akarta elküldeni Charlotte-ot vidékre, hogy aztán esetleg egy évig ne is láthassa őt, amit mindketten nagyon is valószínűnek tartottak. Különleges bánásmódban sem részesíthetnék ott a hercegnőt, különben a környezetük megsejthetné a valódi kilétét, ami veszélyes lenne számára. Úgy kellene bánniuk Charlotte-tal, mint akárki mással, pontosan úgy, mint a már ott időző londoni lánnyal. A királynénak az sem tetszett, hogy a majdani házigazdáéknak van egy, a lányukkal közel egyidős fiuk. Anna ezt nem tartotta helyénvalónak, és emiatt is ellenezte a tervet.

– Ne butáskodj, drágám – mosolygott rá a férje. – Biztosra veszem, hogy annak a fiúnak most csak az jár a fejében, hogy pár hónap múlva csatlakozik a hadsereghez. Az ilyen idős fiúknak most csak a háború, és nem a lányok után szaladgálás jár az eszükben. A háború végéig nem kell emiatt aggodnod. Charles Williams azt mondja róluk, hogy kiváló, tisztességes és tiszteletre méltó család, a fiú pedig nagyon rendes gyerek. – Azt meg mindketten tudták, hogy a lányukat sokkal jobban érdeklik a lovak, mint a férfiak.

A középső lányuk, Victoria hercegnő előszere-
tettel flörtölt férfiakkal, ami miatt apja eldöntötte,
hogy mihelyt véget ér a háború és a fiúk haza-
jönnek, haladéktalanul férjhez fogja adni őt. Vic-
toriának férj kell, aki irányítja, és gyerekek, akik
lefoglalják. Tizenhat éves kora óta érdekelték a fér-
fiak, apja aggódott is, hogy vajon kikkel találkozik
munka közben, de ezen nem tudott változtatni.
Mindnyájan tették a dolgukat, és a királyné rajta
tartotta a szemét Victorián. Alexandra hercegnő
ezzel szemben sohasem okozott aggodalmat a szü-
leinek. Komoly gondolkodású, megbízható lány
lévén egy percre sem tévesztette szem elől azokat
a feladatokat, amelyeket egy napon uralkodóként
örökölni fog. Nagyon hasonlított az apjára, aki nem
győzött csodálkozni azon, hogy a három lányuk
mennyire különbözik egymástól.

Másnap, miután a nevelőnőjével együtt rövid
sétát tett a palota kapuin belül, Charlotte-nak ha-
zaérve súlyos asztmarohama volt. Ez még őt is úgy
megijesztette, hogy panasz nélkül bevette a gyógy-
szerét. Este a szülei elmondták neki, hogy el sze-
retnék küldeni Yorkshire-be, a Hemmings család,
Ainsleigh grófja és grófnéja házába. Charlotte el-
szörnyedt a gondolatra. Szalmaszőke haja, porce-
lánfehér bőre és hatalmas kék szeme volt, amely
tágra nyílt, amikor meghallotta, mit terveznek vele
a szülei.

– De hát miért, papa? Miért kell engem megbün-
tetni? Még pár hónap, és én is végezhetem ugyan-
azt a munkát, amit a nővéreim! Miért kell addig
száműznötök engem?

– Nem „száműzünk”, Charlotte, és több mint

pár hónap múlva töltöd be a tizennyolcadik évet. Addig még majdnem egy év van hátra. Javasolom, hogy a születésnapodig maradj Yorkshire-ben, ahol nyugalom van, és ha az asztmádnak jól tesz a vidék, akkor a születésnapod után beszélhetünk a hazatérésedről és az önkénteskedésedről. Édesanyád, az orvosod és én egyetértettünk abban, hogy a mostani poros londoni levegő nem tesz jól neked. Még fiatal vagy, Charlotte. Ha nem lenne háború, tizennyolc éves korodig iskolába járnál. Még bőven van mit tanulnod.

Charlotte makacsul, vitára készen felszegte az állát.

– Viktória királynő tizennyolc éves volt, amikor trónra lépett.

Apja azonban nem fogadta ezt el érvként.

– Ez igaz, de nem tizenhét volt, nem folyt háború, és a Luftwaffe nem bombázta Angliát. A mostani sokkal bonyolultabb, és mindenki számára, de főleg a te szempontodból veszélyesebb helyzet.

Apja tudta, hogy Charlotte-ot lenyűgözte üknagyanja, Viktória királynő, talán mert az alkata miatt mindenki hozzá hasonlította, és mert ő is vagány volt és bátor, mint Viktória, Anglia egy évszázaddal korábbi királynője. Charlotte tisztában volt vele, hogy a trónöröklési sorban harmadikként nem valószínű, hogy valaha is királynő lesz belőle, de csodálta jeles őst, és példaképként tekintett rá.

Mire eljött a hét vége, a király és a királyné Charlotte kitartó tiltakozása ellenére meghozta a döntést. Csak kevéssé enyhült meg attól, hogy magával viheti a kedvenc lovát. És, mintegy alátámasztva a szülei rá vonatkozó tervének érvényes-

ségét, a németek egy még nagyobb szabású légitámadást indítottak a város központja ellen, ami megerősítette a királyt abban, hogy el kell küldeniük Charlotte-ot otthonról.

A király megkérte a belügyminisztériumot, hogy készítsék el a Charlotte személyazonosságát védő iratokat. A gróf és a felesége tudta, kit küldenek hozzájuk, és megígérték, hogy nem árulják el senkinek. A hercegnő a Charlotte White nevet kapta a Windsor helyett, ami anonimitást volt hivatva biztosítani számára.

Az elutazása előtti estén ismertették a tervet két nagyobb lányukkal, miközben Charlotte szótlanul, könnyes szemmel ült mellettük, és igyekezett bábornak mutatkozni. Alexandra hercegnő vigasztalón átölelte, Victoria hercegnő pedig komiszul elégedett mosollyal nyugtázta, hogy egy évre megszabadul a hűgától.

– Remélem, nem bánnak veled úgy, mint Hamupipőkével, és nem neked kell majd kitisztítani a kandallókat. De valószínűleg mindenki máshoz hasonlóan nekik sem maradt személyzetük. Képes leszel titokban tartani, hogy ki vagy? – kérdezte Victoria gonoszul, érezhető kételkedéssel a hangjában.

– Muszáj lesz – felelte helyette az apja. – Nem élhet biztonságban ott sem, ha megtudják, kicsoda. Szándékunkban áll elmondani, hogy elküldtük őt vidékre, mint sok gyereket, de azt nem fogjuk elárulni, hogy hol van. A grófon, a grófnén és Charlotte-on kívül senki sem tudhatja, ki ő.

– Észre sem fogod venni, hogy eltelt az év, és jöhetsz vissza – nyugtatgatta kedvesen idősebb

nővére. Később elment a szobájába, hogy kedvenc pulóverei és könyvei közül elhozzon néhányat Charlotte-nak. Levette vékony kis arany karkötőjét, rajta egy aranyszívvel, és ráhúzta húga csuklójára. – Nagyon fogsz hiányozni – mondta nagy komolyan. Alexandra a születése óta mindig védelmezte Charlotte-ot. Victoria gyakran bosszantotta mindkettőjüket, de Charlotte-ot jó természettel áldotta meg az ég, a szelíd lelkű Alexandra pedig erősebb volt, mint amilyennek látszott. Annak kell lennie, ha egy napon, apjuk után ő lesz az uralkodó. Victoria féltékeny természetű lévén gyakran irigykedett mind az idősebb, mind a fiatalabb testvéreire. Haragudott, amiért ők ketten olyan jól kijöttek egymással.

Alexandra haja olyan fekete volt, amilyen szőke Charlotte-é. Victoria vörös hajjal született, és mindhármuknak a vérvonalukra jellemzően finom, arisztokratikus vonásaik voltak. Charlotte két nővére, akárcsak a szüleik, jóval magasabb volt nála, aki mindössze százötven centiméterre nőtt, de ehhez tökéletesen arányos testalkat társult – kicsi, de bájosan elegáns jelenségnek látszott.

A család másnap reggel a királyné nappalijában gyűlt össze, hogy elbúcsúzzon Charlotte-tól. Charles Williamst, a király titkárát és a lány idős nevelőnőjét, Felicityt bízták meg azzal, hogy elkísérjék őt az úton. Mindkettőjükben meg lehetett bízni, hogy az elkövetkező tíz-tizenegy hónapban megőrzik a hercegnő hollétének titkát. A fővárostól négy-öt órányi autótú végcéljánál a gróf és felesége várja majd őket. Charles Williams saját kocsit

ján mentek, hogy ne keltsenek feltűnést. Charlotte könnyes szemmel ült be az egyszerű Austin hátsó ülésére, hogy egy perc múlva méltóságteljesen ki-gördüljenek a palota kapuján. Charlotte eközben azon töprengett, hogy vajon mikor jöhet haza, és hirtelen az a szörnyű előérzete támadt, hogy soha többé. De Londonban, ahol az emberek egyik nap-ról a másikra éltek, éjszakánként potyogtak a bom-bák, sokan tanúi voltak a házuk romhalmazzá vá-lásának, szeretteik eltűnésének vagy halálának, most mindenkit ilyen érzések gyötörtek.

– Csak egy év – biztatta magát suttogva, mi-közben a városból kifelé tartva mostanában romba dőlt házak mellett hajtottak el. Charlotte magával hozta a gyógyszerét, de zárva tartották az autó ab-lakait, hogy útközben ne legyen rájuk szükség. Ám vagy a családtól való elválás megpróbáltatása, vagy az utcákon szálló por miatt olyan szorítást érzett a mellében, hogy alig kapott levegőt. Becsukott szemmel gondolt vissza a szüleire és a testvéreire, s közben hőiesen küzdött, hogy abba hagyja a sírást.

A Londontól Yorkshire-ig vezető hosszú úton el-elszundított. Felicity telepakolt egy piknikkosarat ennivalóval, mert a katonai elhárítás azt tanácsolta Charles Williamsnek, hogy ha lehet, útközben ne álljanak meg fogadóknál vagy éttermeknél, mert ha történetesen felismerik a hercegnőt, kitalálhat-ják, hová tart. Pár nap múlva ki fognak adni egy közleményt arról, hogy a hercegnőt a londoni bom-batámadások miatt hosszabb időre, a következő születésnapjáig vidékre küldték. Mind a belügy-minisztérium, mind a brit kémelhárítás elzárkózott attól, hogy bármilyen utalást tegyen a yorkshire-i

tartózkodási helyére. Már csak azért is, hogy az információ ne juthasson a németek tudomására. Ha ugyanis elfognák, vagy ami még rosszabb, megölnék a hercegnőt, az demoralizálná a briteket és a királyi családot.

Charlotte megette a szakács által neki készített vizitormás és uborkás szendvicseket, amelyekben pár karika kolbász is volt, ami mostanság ritka finomságnak számított még a királyné asztalán is. Amikor pedig elunta a vidék látványát, el-elnyomta az álom.

Végül megérkeztek a dimbes-dombos Yorkshire-be. Meleg nyári nap volt. Charlotte nézte a legelésző teheneket, lovakat és birkákat, és megpróbálta elképzelni, milyen lesz az élete Yorkshire-ben. A lovát, Fáraót már három napja elküldték a segédistállómasterrel és az egyik istállófiúval, akik hazatérve jelentették, hogy Charlotte kedvenc telivér lova jól fogadta az új helyét, és szemmel láthatóan tetszett neki a legelő, ahová kivitték.

Csak egy nagyon öreg, korábban már nyugdíjba ment férfi és egy tizennégy éves fiú dolgozott az Ainsleigh Hall istállójában, Hemmingsék birtokán. Elmondták, hogy a grófnak már csak néhány lova maradt, egy vadászló, amin a Hemmings fiú szokott kilovagolni, és néhány öregebb hátas. De már sem a gróf, sem a grófné nem ül lóra. A gróf nagy vadász hírében állt, de a háború véget vetett a vadászatoknak, a grófné pedig tíz éve leesett a lóról és eltörte a lábát, azóta nem jár lovagolni, mesélte nekik az öreg istállómaster. Ezt hallva Charlotte-nak eszébe jutott, hogy Charles elmondása szerint Hemmingsék már nem fiatalok. Henry, a fiuk,

késői meglepetésként született, amikor a grófné már betöltötte negyvenkilencedik évét. Jelenleg a hatvanhetedik évében járt, a gróf pedig hetvenegynéhány éves volt.

Charles említette, hogy a fiúk a legdrágább kincsük, a szemük fénye, és rettegnék, hogy néhány hónap múlva be kell vonulnia. A fiú már csatlakozott egy gyalogezredhez, csak arra várt, hogy a tizennyolcadik születésnapját követően megkapja a behívóját. Karácsonykor már nem lesz otthon, a Hemmings házaspár magára marad a két fiatal lány vendégük társaságában.

Charlotte jóformán semmit sem tudott a már két esztendeje ott élő lányról, azon kívül, hogy Londonból, azon belül az East Endről érkezett Yorkshire-be, és közvetlenül a megérkezése után mindkét szülője életét vesztette a bombázásokban. Árva volt, mint oly sok más angol gyerek. Nagyjából egyidős volt Charlotte-tal, ami kellemes lesz számára, feltéve, hogy jól kijönnek egymással, de Charlotte el sem tudta képzelni, hogy másképp is lehet.

Ő maga sohasem járt iskolába, magántanártól tanult. Időnként unalmas volt, főleg amikor a nővérei már kikerültek a tanulószobából, és neki egyedül kellett elkészítenie a feladatait egy francia nevelőnő társaságában, aki franciára, valamint rajzolni és táncolni tanította. Történelemre és a matematika alapjaira az Eton College egyik professzora, irodalomra egy cambridge-i professzor oktatta, aki végigvette vele az angol írókat és költőket. Charlotte remélte, hogy Yorkshire-ben nem kell folytatnia a tanulmányait, noha megígérte apjának,

hogy minden rendelkezésére álló könyvet elolvas majd, mint ahogy azt a néhányat is a parlament történetéről, amit tőle kapott, hogy vigye magával. A király azt akarta, hogy a hercegnők jól ismerjék az angol kormány munkáját. Úgy vélte, a király lányaiként ez kötelességük.

Charlotte sokkal jobban szeretett kilovagolni, bezzeg lovaglásból nem kellett órákat vennie. Merész és ügyes lovas volt, számos alkalommal csatlakozott apjához a királyi vadászatokon, amíg a háború véget nem vetett ezeknek a szórakoztató programoknak. A nővérei nem voltak ilyen kalandvágyók. Charlotte ma már oldalnyereg helyett férfimód, rendes lovaglólülésben akart lovagolni, anélkül, hogy bárki megakadályozná vagy megróná ezért az illetlenségért. Windsorban valahányszor megpróbálkozott vele a saját lován vagy apja lovain, mindig megfeddték érte. A királyi kiképzőközpontban sem tehette, csak a vidéki pihenéseik alkalmával, de ha a szülei megtudták, ott is szidást kapott, és felszólították, hogy üljön női oldalnyeregbe, mint az anyja és a nővérei.

Anna királyné is lelkesedett a lovaglásért, ha nem is annyira, mint legfiatalabb lánya, de ő beérte azzal, ha szép nyugodtan bejárja a lován a parkjukat. A királyi pár gyakran kilovagolt együtt, míg Charlotte a kora reggeleket kedvelte valamilyen lovászfíú társaságában, hogy senki ne lássa, amint vad vágára sarkallja a ménjét, és szélvész-ként nyargal vele. Ilyesmit tervezett Yorkshire-ben is, remélve, hogy a grófék nem fognak tanórákat szervezni számára, és erősen bízott abban, hogy nem vesznek föl hozzá házitanítót. Kíváncsi volt,

vajon az a vele egyidős lány ugyanúgy szeret-e lovagolni, mint ő, vagy hogy egyáltalán tud-e. Ha nem, akkor szívesen megtanítaná.

Hemmingsék épp befejezték az ebédet, amikor megérkeztek Ainsleigh Hallba; a gróf, a grófné és a fiuk, Henry, kijöttek, hogy üdvözljék őt, és bemutatkozzanak. A hercegnőt Charlotte White néven mutatták be nekik. Lucy Walsh, a londoni lány leghátul állt, és amikor Hemmingsék bemutatták, hozzá sem mert szólni Charlotte-hoz, inkább csak tisztos távolból nézte őt. Charlotte jól megfigyelte a másik lány egyszerű, sötétkék ruháját és felette a jól szabott kabátot. Ő maga magas sarkú cipőt, elegáns, sötétkék bársonykalapkát és kesztyűt viselt, a haját laza kontyba fésülte a tarkóján. Jól öltözöttnek és roppant divatosnak látszott.

Udvariasan üdvözölte Hemmingséket és Lucy-t, és megköszönte nekik, hogy velük maradhat. A fiuk, Henry, megbabonázva, szótlánul bámult rá. Soha életében nem látott még hozzá hasonló lányt, kisfiú kora óta nem járt Londonban. A szülei jobban kedvelték a vidéket, és a fiuk még nem volt elég idős ahhoz, hogy társaságba járjon, de mostanában nem is lesz alkalma rá, mivel hamarosan megkapja a behívóját. Mindazzal, ami a rangjával és a címével jár, várnia kell a háború utániig. Ugyanígy voltak ezzel a barátai is.

Miután az istállóban már látta a lovát, Henry meglepődött azon, hogy Charlotte milyen kicsi. Izgatta, vajon hogyan képes megülni egy olyan nagy és tüzes lovat. Kecsesnek, illedelmesnek, szinte bátortalannak látta a lányt, ahogy elindultak be a házba. Charlotte egy mosolygós pillantást

küldött Lucy felé, közvetlenül Henryhez azonban eddig egy szót sem szólt. Nem volt hozzászokva, hogy fiúkkal ismerkedjék. A gróf kedélyes embernek tűnt, aki melegen köszöntötte őt. Idősebbnek látszott a koránál, a grófné pedig a lovasbalesete óta enyhén bicegett. Kedves arcával, hófehér hajával a nála jóval fiatalabb anyja mellett Charlotte szemében kifejezetten öregnek tűnt. Arra gondolt, hogy inkább látszanak Henry nagyszüleinek, mint a szüleinek.

– Örömmel látjuk az otthonunkban, Királyi Fenség – suttogta a grófné, amikor a többiek halótávolságon kívül voltak. Charles Williams Charlotte csomagjaira felügyelt, amelyeket az egyik farmról jött fiú, a ház alkalmazottja hordott fel az emeletre. Felicitynek és Charlesnak a konyhában terítettek, hogy egyenek valamit, mielőtt vissza-indulnak Londonba. Charlotte elmondta, hogy ő már evett útközben, és reménykedett, hogy ebben a szép időben kilovagolhat Fáraón. Miután elhelyezték a szobájában, a nevelőnőjének és apja titkárának nem maradt más tennivalója.

– Nagyon szép lovad van – szólalt meg végre Henry, miközben Charlotte oldalán belépett a házba. A lány lesütött szemmel megköszönte a bókot. A fiú szülei rögtön láthatták, milyen kifogástalan nevelést kapott. Minden porcikájában hercegnő volt, noha mostantól nem használhatják a címét, nehogy szöveget üssön valakinek a fejébe, hogy ki lehet ő. A fiuk sem sejtette, azt gondolta, a szülei valamelyik londoni arisztokrata ismerősének a lánya, akit a szülők Yorkshire-ben akartak biztonságba helyezni.

Lucy egy szót sem szólt hozzá, amikor Hemmingsék és Charlotte mögött ő is belépett a házba. El is tűnt rögtön a konyhában, ahol otthonosabban érezte magát. Henry ügyet sem vetett rá, annyira lekötötte a figyelmét az új jövevény, aki nagyon felnőttnak tűnt a szemében. Ő is együtt teázott Charlotte-tal és a szüleivel a könyvtárszobában, de aztán elment, hogy átlovagoljon az egyik tanyára, ahol elmondása szerint egy kerítés javításában segédkezett, nem lévén más, aki megcsinálja. Mostanában, mint mondta, sokat dolgozik a gazdaságokban, hogy elfoglalja magát, és nagyon élvezti ezt a munkát.

– Sajnos itt, a házban is szűkében vagyunk kissé a személyzetnek – mentegetőzött a grófné. – A múlt háború óta semmi sem ugyanaz többé, és attól tartok, hogy ez a mostani háború a végét fogja jelenteni az olyan birtokoknak is, mint a miénk. A fiatalok közül sokan nem jöttek vissza, a városokban maradtak, amikor véget ért a háború. Félek, hogy most is így lesz, vagy még rosszabbul. Amióta nőknek kell dolgozniuk a gyárakban, még a fiatal lányok is elszökdöstek a tanyákról a városokba. Lucy nagy segítséget jelent nekünk. Nélküle el lennénk veszve. Reméljük, itt is marad, hiszen senkije sincs már Londonban. Szomorú történet. Mindkét szülőjét elvesztette, amikor összeomlott a házuk. Szerencse, hogy ő akkor már itt volt.

Charlotte bólíntott; nagyon sajnálta Lucy-t, noha még nem is ismerte. Nagyon egyszerű, félénk természetnek látszott. Charlotte remélte, hogy barát-nők lesznek, tekintve hogy egyidősek voltak.

Miután megteáztak, a grófné felkísérte Charlotte-ot a szobájába, aminek láttán a lány egy pillanatra megdöbbsent.

– Az egyik vendégszobát szerettem volna megnyitni Királyi Fenséged számára – kezdte fojtott hangon a grófné –, de nem szeretnénk, ha bárki tudomást szerezne a helyzetéről. Az édesanyja külön a lelkemre kötötte ezt a nekem küldött levelében, ezért helyeztük el a Lucyé melletti szobában.

Az egyik régi cselédszoba volt a legfelső emeleten, az ablakból a dombokra, az erdőkre és a birtokon lévő tóra lehetett látni. A szobában, amelyben a háború előtt az egyik szobalány lakott, egy ágy, egy szekrény, egy kis íróasztal és egy szék volt, más nem is fért volna el. Mára már csak két nő maradt a házban. Az ő szobáik a lenti folyosóról nyíltak, de nem voltak különbek Charlotte-énál. Mivel ő a szülei egyik palotájában sem járt a szobalányok szobáiban, nem tudta, azokhoz képest ez milyen. Az biztos, hogy ez kicsi volt, sötét, és kopár falaival minden személyes jelleget nélkülözően komor hangulatú. Felfelé jövet észrevette, hogy a házra már nagyon ráférne egy festés, a nap sok függöny anyagát kifakította, elvékonyította, és több helyen kikoptak a szőnyegek. A bútorzat szép volt, de maga a ház sötét és huzatos, a nyári hónapokban hűvös, de télen bizonyára jégveremmé vált, mert csak a lenti szobákban gyújtottak be a kandallókba.

Charlotte nem ilyen szobához volt szokva, és még akkor is ott volt a döbbsent az arcán, amikor lement a földszintre, hogy elbúcsúzzon Felicitytől és Charlestól, akik mihelyt megették, amit kaptak, már indultak is, hogy estére, de még az el-

sötétítés előtt visszaérjenek Londonba. Charlotte mindkettőjükkel kezét fogott, és megköszönte, hogy elkísérték. Charlesnak vissza kellett fognia magát, nehogy meghajoljon előtte, de Felicity magáról megfeledkezve pukedlizett, amit szerencsére csak a grófné látott, mivel akkor éppen nem járt más arrafelé.

Charlotte ezután felment a szobájába, hogy kicsomagoljon. Néhány ruháját a bőröndben kellett hagynia, mert a szekrényben nem volt elég hely, de nem bánta. Átöltözött a lovaglóruhájába, és épp a kalapját vette fel, amikor Lucy besétált a szobájába, és alaposan szemügyre vette. Charlotte lovaglóruhája egyszerű volt, de minden holmija szemmel láthatóan a legjobb minőségben, tökéletes szabással és a legfinomabb anyagokból készült, és úgy állt Charlotte filigrán alakján, mintha ráöntötték volna.

– Ők a szüleid? – kérdezte Lucy Felicityre és Charlesra utalva, mire Charlotte megrázta a fejét, de nem nagyon tudta, mit mondjon, hogyan magyarázza meg, kik ők. Azonnal felfigyelt Lucy East End-i kiejtésére.

– Barátok, akik felajánlották, hogy elhoznak, mivel van autójuk, a szüleimnek meg nincs, és ők nem tudják elhagyni Londont. – Csak ez jutott eszébe magyarázatként, de egy jobb megfigyelő rögtön kitalálta volna, hogy a két ember alkalmazott; Lucy azonban nem jött rá erre. Ilyesmi eszébe sem jutott, pedig a viselkedéséből, a kiejtéséből és az öltözködéséből nem volt nehéz rájönni, hogy Charlotte előkelő származású. – Szoktál lovagolni? – kérdezte Lucytól kedvesen. Ő azonban a fejét rázta, és rémült arccal felelte:

– Félek a lovaktól. Túl nagyok és félelmetesek. Mivel foglalkoznak a szüleid? – Szeretett volna többet is megtudni az érdekes jövevényről. Ők ketten teljesen másképp ejtették a szavakat. Charlotte a felsőbb osztályok jól megkülönböztethető stílusában, Lucy pedig a londoni átlagemberek módján. Két nagyon különböző világból jöttek.

Charlotte gyors válasz után kutatott a fejében. Mind ez idáig nem gondolt rá, mit mondjon, ha valaki a szülei után érdeklődik nála.

– Apám a kormánynak dolgozik köztisztviselőként, anyám titkárnő. – A válasz messze volt az igazságtól, de ennél jobb hirtelen nem jutott eszébe. Lucy magas, fekete hajú, nem túl szép, sápadt arcú lány volt, akit láthatóan elbűvölt Charlotte, bár kissé félszegen közeledett hozzá. Charlotte betolakodónak érezte magát a másik lány birodalmában, és voltaképpen Lucy is így tekintett rá. Egészen odáig minden tökéletes volt, Henry figyelme csak rá irányult, még akkor is, ha a fiú ritkán és csak röviden szólt hozzá. Vacsoránál főleg a szüleihez beszélt, többnyire a gazdaságokról. Róla nemigen vett tudomást.

– Jól hangzik – nyugtázta Lucy. – És hol laktok?

– Putney-ban – vágta rá Charlotte, mire Lucy elégedetten bólintott. Kellemes középosztálybeli környék, simán elhitte.

– Az én apám cipész volt, anyám meg varrónő. Néha kisegített apámnál a műhelyben. – Lucy szeme megtelt könnyel, Charlotte szerette volna megsimogatni, de nem merte. – Vannak testvéreid? Nekem nincsenek. Egyedül maradtam, és egyedül

leszek akkor is, amikor a háború után visszamegyek Londonba.

– Nagyon sajnálom – mondta erre Charlotte, mire Lucy bólintott, és elfordulva letörölte a könynyeket az arcáról. Charlotte megigazította a lovaglólalapját, elárulta, hogy van két nővére, aztán felkapta a lovaglóostorát és a kesztyűjét, hogy végre elinduljon az istállóba. Alig várta, hogy lássa a lovát, Fáraót. A találkozás majdnem olyan lesz, mint ha egy otthoni barátja lenne itt vele.

Charles elmondta neki, miszerint apja fizet a ló tartásáért, hogy Fáraó ne jelentsen terhet Hemmingséknek. Anyja azt is elárulta: azért is fizetnek, hogy ő ott lehessen. Hemmingsék hálásan és kicsit zavartan fogadták a segítséget. Jelenleg a gazdaságok nem jövedelmeztek semmit, mivel minden, amit termesztettek, a kormány élelmiszerügyi minisztériuma felügyelete alá került, ők a maradékot ették. A tanyákon az asszonyok konyhakertet telepítettek, csirkét és nyulat tenyésztettek, hogy legyen mit enniük. A lányaik beléptek a női szárazföldi hadseregbe, ők lettek a Szárazföldi Lányok.

Lucy nézte, ahogy Charlotte leszalad a lépcsőn fényesre tisztított lovaglócsizmájában. A gróf a kis fogadószobájában szunyókált, a grófné felment az emeletre, hogy lepihenjen egy kis időre, így Charlotte senkivel sem találkozott, miközben kilépett a házból, és elsétált az egészen közel lévő, gyönyörű öreg fákkal körbevett istállóig. A kerten, amelyen áthaladt, meglátszott a gondozás hiánya, itt-ott teljesen benőtte a gaz. A kertészek az elsők között mentek el. Az egyik lovásziú egy nagyon öreg lovat járatott, Charlotte feltételezése szerint ez

lehetett az a telivér, amin a gróf szokott lovagolni, ha még megtette egyáltalán. A grófné említette, hogy az ízületei miatt már csak ritkán ül lóra.

Charlotte belépett az istállóba, és abban a pillanatban meghallotta Fáraó nyihogását. A ló felismerte a lépteit, megérezte, hogy ő az, így a lány könnyen megtalálta a bokszát. Az állat hozzádörgölte a fejét, ő pedig felnyergelte, és rátette a lószerszámot, amit az otthoni lovászok hoztak el vele együtt Yorkshire-be. Aztán gondolt egyet, és az oldalnyeret lecserélte egy férfinyeregpre, amit a lószerszamos kamrában talált. Megrövidítette a kengyelt, hogy kényelmes legyen számára, aztán megkereste az istállófiút, hogy segítsen felülni a nyeregbe.

Egy perc múlva már a tó felé vezető, magas fákkal szegélyezett árnyas úton poroszkált. Melege volt a lovaglókabátban, de nem bánta. Egy mező szélére érve nekieresztette a lovat. Fáraó éppoly boldog volt, mint a lovasa, hogy végre vágta. Félóra hosszat galoppoztak, el a tó mellett, majd könnyű vágásban vissza, és Charlotte közben mosolyogva gyönyörködött a tájban. Csodaszép vidék volt. Hazafelé menet ügetésre lassított, és útközben találkozott a lován feléje közeledő Henry Hemmingsszel. A fiú csodálattal bámult rá.

– Te aztán tudsz lovagolni! Láttalak, amikor a mezőn vágattál. Gyönyörű lovad van, királynőhöz méltó! – lelkendezett, és Charlotte fején egy pillanatig átvillant, hogy talán tudja is, hogy ki ő. De aztán elhessegette a gondolatot.

– Jó fiú. Apámtól kaptam ajándékba – felelte.

– Majd rendezhetünk versenyt, ha már megismerted az itteni terepviszonyokat – ajánlotta

Henry, amire Charlotte örömmel rábólintott. – Igaz, hogy Winston nem mérhető a te lovadhoz, de azért megpróbálhatjuk.

Charlotte nevetve egyezett bele, és ahogy a fiúra nézett, mindjárt fesztelenebbül érezte magát, mint amikor megérkezett.

– Szép ez a hely – bókkolt a fiúnak. Henry mellé léptetett nagy szürke lován, amely szép példány volt, de nem olyan vérvonalú, mint Fáraó, és nem nagyon vehette volna fel vele a versenyt. Charlotte észrevette, hogy Henrynek melegbarna szeme és gyönyörű fekete haja van. Régi és viseltes lovaglóruháját látva gyanította, hogy még az apjáié lehetett, mert egy másik kor ízlését tükrözte. Henryn nem volt semmi, ami divatos lett volna, de ő maga nyílt volt és barátságos, nem titkolta, hogy örül egy másik fiatal társaságának, aki ráadásul gyönyörű lány. Tudta, hogy Lucy szerelmes belé, de az érzés nem volt kölcsönös, úgyhogy inkább úgy tett, mintha nem tudna róla. Lucy nagydarab, félszeg, egyszerű lány volt, nemigen lehetett vele miről beszélgetni. Alapfokon végzett egy londoni iskolában, érdeklődése igencsak korlátozott volt. Elmondása szerint naponta eljárt apja műhelyébe kisegíteni, néha anyjának is segített a varrásban, de mindez Henryt nem érdekelte.

Lucy ki nem állhatta a lovakat, holott Henry szenvedélyesen szerette őket, akárcsak Charlotte. Henry kedvelte Lucyt, rendes lánynak tartotta, azt is érezte, hogy milyen magányos, mennyire szeretne beszélgetni, de nem volt bennük semmi közös. Ezzel szemben Charlotte az első perctől fogva elkápráztatta, olyannak látta őt, mint egy fényesen

ragyogó csillagot. Apró termete ellenére az egész teret betöltötte a jelenlétével, és úgy lovagolt, mint egy istennő.

Felvették a tempót, és könnyű vágóban tették meg az utat vissza az istállóig, útközben kis patakokon és farönkökön ugratva át. Egyformán jó lovasok voltak, és Charlotte élvezte a közös lovaglást. Az istállóba érve lenyergelték a lovakat, Charlotte lekefélté Fáraót, adott neki zabot és szénát, s végül együtt ballagtak vissza Henryvel a házba. Közeledett a teázás ideje, ami egyben a vacsora is volt. Charlotte sokáig elmaradt, és most sietett átöltözni. A lépcsőn összetalálkozott Lucyval, aki egy sima kék kartonruhában a konyhába igyekezett, hogy segítsen elkészíteni a teát a családnak. Szívesen magára vállalta a felszolgálat, és ezt feltételezte Charlotte-ról is.

– Ha átöltöztél, lejöhetsz a konyhába segíteni – szólta oda neki kurtán. Az ablakából látta Charlotte-t és Henryt hazafelé jönni, és a látvány aggodalommal meg némi féltékenységgel töltötte el. Még bízott benne, hogy idővel Henry viszonzni fogja az érzéseit.

Ennek fényében Charlotte érkezése az ő számára nem jelentett örömteli fejleményt. Két éve reménykedett, hogy Henry előbb-utóbb beleszeret, és ez a ház lesz az otthona a jövőben is. De már nem sok ideje maradt a fiú meghódítására, mert Henry hamarosan elmegy a háborúba, és erre idejön ez a tündérszerű, csinos lány Londonból. Charlotte nem próbálta meg elvarázsolni a fiút, de nem is volt szüksége rá. Minden olyan elbűvölő volt körülötte, hogy Lucy biztosra vette: Henry hamar-

san beleszeret, és azzal az ő esélyei örökre szertefoszlanak.

Rosszkedvűen terítette meg az asztalt, néhány tányért oda is csapott mérgében olyasmért, amiről Charlotte-nak sejtelme sem lehetett. Ő pár perc múlva ért le a konyhába sötétkék rakott szoknyában, fehér blúzban és lapos sarkú cipőben. Semmi csábító nem volt rajta, de a maga tökéletes ártatlanságában olyan szép volt, hogy arra még a két konyhalány, mindkettő régi bútordarab, is felfigyelt. Egyikük főzött, ami manapság a jegyrendszer miatt nehéz feladat volt. Charlotte mostanáig nem érezte ennek a teljes súlyát, de itt meg kellett tapasztalnia. A palota szakácsai művészi ügyességgel pótolták azt, ami hiányzott a királyné asztaláról, itt, Yorkshire-ben viszont hozzá kellett szoknia a soványabb koszthoz. Charlotte azonban nem volt nagy étvágyú, úgyhogy nem bánta.

A gróf és a grófné mindig pontosan érkeztek az ebédlőbe, és a lányok velük együtt ültek asztalhoz. A grófi pár nagylelkűen úgy intézte, hogy Lucy kezdettől fogva együtt étkezhessen velük. Ez a szituáció sokat csiszolt Lucy modorán, de Hemmingséknek is hasznot hozott, mivel Lucy kisegített a konyhán, és az ételek nagy részét ő szolgálta fel. Charlotte megpróbált segíteni, de zavartan vette észre, hogy fogalma sincs, mit kellene tennie, hogy kell ügyesen hordani a tálakat, megteríteni vagy felszolgálni. Ahhoz volt szokva, hogy mindent elébe tesznek, nem törődött azszal, mit és hogyan csinálnak a szolgálak. Tudta, itt meg kell tanulnia mindezt, hogy hasznossá tegye magát.

A grófné láthatóan zavarba jött, amikor látta, hogy Charlotte behoz egy tál híg pörköltet, amit a farmjukon tenyésztett disznó húsából készítettek. Már mondta volna neki, hogy nem kell felszolgálnia, de a gróf figyelmeztető pillantását látva lenyelte a mondandóját. A király lányának itt közemberként kell élnie, ugyanazt kell tennie, amit a többieknek, hogy senki ne sejtthesse, valójában kicsoda ő. Most Charlotte White volt, átlagpolgár, csak éppen a viselkedése rácáfolt erre. Ízig-vérig hercegnő volt, annak is látszott, bármennyire egyszerűen volt öltözve. Miután ettek, Lucyval együtt kihordták a tálakat a konyhába. Charlotte kezében úgy álltak az edények, mintha mindjárt elejtené őket, de a többiek nagy megkönnyebbülésére nem ejtett el semmit.

Vacsora után mindenki visszavonult, mivel rendszerint hajnalban keltek. Henry ilyenkor gyakran elment, hogy még napkelte előtt segítsen a gazdaságban. Aznap este elkísérte Charlotte-ot a szobájáig, és felajánlotta, hogy kölcsönad neki egy könyvet az arab lovakról, amit most olvasott ki. Charlotte megköszönte, majd amikor a fiú elment, leült a kis íróasztalához, hogy levelet írjon anyjának. Megbeszélték, hogy a grófné fogja postára adni helyette a leveleit, hogy senki ne lássa, kinek szólnak. Charlotte egy sóhajjal elővette a tollát, és azon gondolkozott, hogy mit írjon a családjának. Nem akarta sokkolni őket azzal, hogy felszolgált a vacsoránál, sem elmondani, hogy egy évig a sötét és huzatos kastély egyik apró szobájában fog lakni. Már nagyon szeretett volna hallani róluk, Alexandra meg is ígérte, hogy ír neki.

– *Drága mama és papa* – kezdte a levelét elegáns szépírásával, és beszámolt a Fáraóval való kilovagolásáról a gyönyörű yorkshire-i dimbes-dombos vidéken. Ez olyasmi, amit legalább érteni fognak, és azt is elmondta nekik őszintén, hogy az első itt töltött napján nem jött elő az asztmája, úgyhogy nem kellett bevennie a gyógyszerét. Lucyról annyit írt, hogy nagyon helyes lány. Henryt nem említette meg, aki szintén nagyon kedves volt hozzá, de nem tartotta illendőnek, hogy írjon róla. Beszámolt a grófról és a grófnéről, a vendégszeretetükről. Egy órájába telt, mire megírta a levelet, és amikor lezárta a borítékot, könnyek csillogtak a szemében. A családja, a palota, London az összes problémájával együtt olyan távolinak tűnt.

Rettentő hosszú tíz vagy tizenegy hónap lesz, mire visszamehet. Most egyedül Fáraó emlékeztette az otthonára ebben az ismeretlen világban. Lucy túl visszahúzódónak találta, semhogy barátokká válhassanak, Henry pedig fiú volt, ezért nem kerülhetnek közel egymáshoz. A gróf és a felesége kedvesek voltak, de túl öregek. Borzasztóan hiányoztak a szülei és a testvérei. A levelet az íróasztalon hagyva vetkőzni kezdett. Soha életében nem érezte még ennyire egyedül magát. Az előtte lévő év örökkévalóságnak tűnt. Aznap este álomba sírta magát.